

[Dagmar Andreasen.]

ordene til at give ministeren bemyndigelse, virker det altså ikke spor overbevisende, at man ikke også kan bruge de samme ord til at friholde fra loven, for en eller anden skal jo træffe en afgrænsning.

Nu er det ikke, fordi vi i det radikale venstre egentlig føler både ud fra udvalgsarbejdet og ud fra ministerens fremsættelsestale, at der betsår den store uoverensstemmelse imellem vore synspunkter. Men vi er bare meget ivrige, vi synes, det er så væsentligt, at vi får defineret det. Vi er utrygge ved, at det er det formål, hvormed et stof indtages, der afgør, hvor det hører hjemme, enten under levnedsmiddelloven eller under lægemiddelloven. Vi mener ikke, det kan være formålet med, at man indtager det, der afgør det, men derimod dets indhold. For at skære det ud i pap ønsker vi, at en hyldetoddy med eller uden rom skal høre under levnedsmiddellovgivningen, også selv om man drikker den for at forebygge eller lindre en forkølelse, og det er altså for os noget væsentligt. Nu er vi godt klar over, at det ikke er nær så farligt med en hyldetoddy, som det kan være med andre præparater, men med den alt omfavnende formulering, § 1 har fået, må enten § 1 laves om, eller også må man senere i loven tydeligt angive, at så kategorisk er det heller ikke ment. Vi føler altså ikke i det radikale venstre, at vi er trygge ved at skulle være afhængige af skiftende ministres dømmekraft og slet ikke af deres rådgivere i sundhedsstyrelsen, som jo, hvad vi ellers kan mene om dem, ikke kan siges fri for at have en særlig tilknytning til et særligt erhverv og derfor ser anderledes på disse ting, end lægfolk gør.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Forslaget til lov om lægemidler, som her genfremsættes, er jo identisk med lovforslaget fra sidste samling, som vi ikke nåede at færdigbehandle i udvalget, og da der her er tale om en meget vigtig lov, tilsiger vi også

denne gang fra det konservative folkepartis side en fortsat grundig udvalgsbehandling.

Jeg konstaterer, at ministeren i sin fremsættelsestale har taget hensyn til de forskellige mindretalsudtalelser, der var i den afgivne beretning. Jeg tænker specielt her på kravet om både særnavn og fællesnavn på etiketter og emballage, som fra konservativ side fremførtes ved sidste behandling, og at dette synspunkt også deles af Den alm. danske Lægeforening og af sundhedsstyrelsen.

Jeg beklager derimod, at forslaget om en yderligere kontrol af seruminstitutternes produkter ikke skal stilles lige med de kontrolforanstaltninger, som de forskellige medicinalfabrikker er undergivet. Jeg kan godt forstå ministerens betænkeligheder, og jeg er da også glad for at konstatere, at ministeren i fremsættelsestalen siger, at han principielt mener, at alle lægemidler bør behandles ens, men at kontrol med seruminstitutternes produkter vil kræve både øget personale og dermed meget større udgifter, og det er jo ikke god latin på bjergene i dag.

Vi kan tilslutte os ministerens bemærkninger med hensyn til harmonisering inden for EF-reglerne og ligeledes med hensyn til kravet om reklamering over for læger m. fl.

Med hensyn til de stipulerede udgifter, som ministeren anslår til ca. 1,5 mill. kr., skal jeg bemærke, at det er vores opfattelse, at der bør udvises den største sparsommelighed og kun ansættes personale i det strengt nødvendige omfang, uanset at ministeren skønner, at der også vil ske en vis stigning i indtægterne i form af øgede registreringsafgifter for de medicinske specialiteter.

Med hensyn til den såkaldte naturmedicin vil vi også tage dette problem op i udvalgsarbejdet, og det vil blive gjort til genstand for grundig behandling; dette gælder ligeledes veterinærmedicinen.

I fremsættelsestalen tilsiger ministeren sin gode vilje til åbne forhandlinger. Det vil der givetvis blive god brug for, når det gælder denne for hele samfundet så vigtige lov.